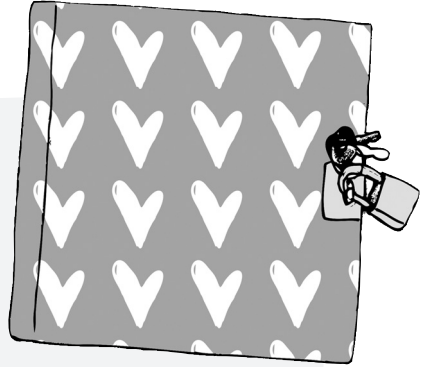


1.

Sanne@Sanne

De hele nacht kon ik aan niets anders denken. Wat er gisteravond gebeurd was, draaide als een film door mijn hoofd. Ik herinnerde me elke minuut vanaf dat ik op het feest op de voetbalclub kwam.

Vooral dat ene moment: totaal onverwachts kreeg ik podiumtijd! Ik ging voor de microfoon staan en zong mijn twee zelfgeschreven nummers (solo!). De liedjes ken ik uit mijn hoofd, maar ik had ze nog nooit voor publiek gezongen. Toen ik de microfoon kreeg, zag ik dat iedereen naar me keek. Heel even leek het of ik op een andere planeet was beland. Net of er een soort onzichtbare muur tussen alle mensen en mij stond. Zodra ik begon te zingen, was die muur verdwenen, ik zat er meteen middenin. Ik bedoel in mijn lied, het voelde een beetje alsof ik op reis ging in mezelf...



Sanne kijkt even op van haar dagboek. 'Sanne@Sanne' heeft ze op de voorkant van het dikke schrift geschreven. Ze noemt haar dagboek zo omdat de ene Sanne zich soms anders gedraagt dan hoe de andere Sanne zich voelt. Als je de dingen opschrijft die je beleeft, begrijp je ze beter, zegt juf Sophie, haar juf in groep acht. Schrijven in een dagboek is ook gewoon leuk, vindt Sanne. Heel anders dan op school aan taal werken, dat is verplicht. Maar nu wil ze graag verder schrijven over al die leuke momenten van gisteravond. Ze is er nog vol van!

Ik kon er gewoon niet van slapen, of nee... eigenlijk wilde ik niet slapen omdat ik bang was dat alles maar een droom was. Mijn twee solonummers gingen echt supergoed. Iedereen applaudisseerde, zelfs Esther deed aardig tegen me. Dat is niet heel belangrijk, en toch ook weer wel, want ze is nu eenmaal de zus van Lucas. En Lucas hield mijn hand even vast. Hij noemde me 'Rising Star'. Lief toch? Ik ben verliefder-der dan ooit (dat woord heb ik zelf bedacht). Ik heb een soort zwevend gevoel, ook al zie ik geen roze wolk. Wel hoor ik de lach van Lucas. In gedachten is hij vlakbij en voel ik zelfs zijn arm om me heen. Dat klinkt erg soft, maar het is echt waar. Ik voel me zo super-blij, net of ik propvol energie zit, terwijl ik de hele nacht wakker heb gelegen. Ik wil me wel altijd zoals nu de super-Sanne voelen.

Ik kan nog haast niet geloven dat ik mijn eerste eigen nummers voor publiek gezongen heb. Een soort Idols, maar dan echt. Niet dat het op de televisie niet echt is, het is natuurlijk een programma over een wedstrijd die daar gehouden wordt. Toch vind ik live echter. En dan de reacties daarna! Mama gaf me direct een knuffel en papa noemde me een heldin. Sjaak vond dat ik goed had gescoord (hij denkt en praat altijd in voetbaltermen). De meisjes van C1 wilden met me op de foto. Onzin natuurlijk, want zo speciaal ben ik ook weer niet, maar op dat moment was het wel cool. Sommige volwassenen feliciteerden me. 'Je hebt talent,' zei een mevrouw en...



De deur van Sannes kamer vliegt open.

'Kloppen!' roept Sanne, terwijl ze haar dagboek dichtklapt en het schrift onder haar taalboek schuift.

'Ben je al huiswerk aan het maken?' informeert Sjaak verbaasd. Met twee stappen staat haar broer naast haar. Zonder antwoord af

te wachten, duwt hij zijn mobiel onder haar neus. ‘Moet je kijken, deze foto staat op Insta! Superflauw!’ tiert hij.

Sanne begrijpt totaal niet waar hij het over heeft. Op het scherm ziet ze een foto van zichzelf op het podium. ‘Dat was toch cool?’ ‘Kijk eens goed,’ zegt Sjaak verontwaardigd.

Nu ziet Sanne pas wat er mis is. Op de foto heeft ze haar mond open en kijkt ze scheel. Met een hand houdt ze de microfoon vast en met haar andere hand zwaait ze op zo’n manier dat het net lijkt of ze haar middelvinger omhooghoudt. Haar stralende sterrengevoel verdwijnt als sneeuw voor de zon.

‘Wie..?’ begint ze.

Sjaak valt haar in de rede.

‘Esther, je grote vriendin. Een ongeloflijk flauwe actie om zo’n foto op Insta te plaatsen.’

‘Ik ga haar meteen bellen!’ Sanne kiest Esther uit de contactlijst op haar mobiel. ‘Ze moet die foto direct verwijderen.’ Helaas, ze krijgt de voicemail.

‘Stuur haar dan een appje,’ zegt Sjaak.

‘Ik kan die foto er niet af halen, dat moet degene doen die de foto geplaatst heeft.’

Sanne gaat met opgetrokken knieën op de grond zitten en leunt met haar rug tegen haar bed. Ze heeft haar portie wel weer gehad. Zolang ze Esther niet te pakken krijgt, staat die domme foto van haar op Insta.

Haar hersens werken op volle toeren. Waarom doet Esther zoiets flauws? Sanne weet zeker dat Esther achteraf met een smoes komt: ze heeft het niet gezien of grappig toch.



Mama komt haar kamer binnen. ‘Lieverd, trek het je niet aan. Het is maar een foto! Dat hele internet staat vol met rommel. Er wordt zoveel spam gestuurd en wat denk je van al die valse e-mails... ze noemen het vissemail.’

‘*Phishing mail*,’ zegt Sjaak. ‘Laat Esther die foto verwijderen en klaar.’

‘Ik wil wel helemaal verwijderd worden,’ zegt Sanne zachtjes.

‘Ben je gek.’ Mama trekt haar overeind en geeft haar een knuffel.

‘Wat moet ik dan doen? Ik voel me zo dom door die foto. Denk je dat ik nog een keer mijn best ga doen door op te treden? Het voelt echt niet oké, net of ik een schele loser ben.’

‘Stop ermee,’ zegt mama op strenge toon. ‘Je bent de enige echte Sanne en absoluut geen sukkel. En zeg tegen Esther dat je hier niet van gediend bent. Punt.’

Ze wacht even. ‘Mag ik je een advies geven?’

Sanne knikt.

‘Bedenk wat de volgende stap in je zangcarrière is. Positief denken helpt!’

Sanne knikt en gaat mee naar beneden om te ontbijten. Ze geeft papa een kus.

‘Instagram, Facebook... al dat gedoe is zonde van je tijd,’ zegt hij.

‘En je wordt er niet gelukkig van. Wat mij betreft gaan we offline. Vroeger hadden we niet eens internet en we misten het ook niet.’

‘Logisch, omdat het niet bestond,’ zegt Sjaak.

‘Pap, jij maakt toch ook gebruik van WhatsApp, je stuurt e-mails en je bekijkt de uitslagen op Livescore,’ zegt Sanne.

‘Mmm, dat is wel zo,’ zegt hij. ‘Maar ik vind het een grote afknapper, om zo’n misselijke foto na je mooie optreden te plaatsen. Ik hoop dat je Esther snel te pakken krijgt.’

Papa geeft haar een bemoedigende knipoog.

‘Waarschijnlijk is Esther behoorlijk jaloers op Sanne,’ denkt mama hardop.

‘Het kan ook een grap zijn,’ zegt Sjaak. ‘Ze heeft waarschijnlijk zelf de foto zitten bewerken. Bij zoiets wordt niet nagedacht over

de gevolgen. Laatst hadden we een gesprek met onze mentor op school over iets soortgelijks. Het ging om een reactie op een reactie en daar was weer een reactie op. Die laatste reactie kon dus echt niet, dat was iets als: schiet ze af. De discussie ging erover of er nog een verband was tussen de eerste en de laatste opmerking. Eerlijk gezegd begreep niemand hoe het zo van kwaad tot erger kon gaan.'

'Afschieten is sowieso fout, dat zeg je niet,' vindt mama. 'Het is geen grap, want het gebeurt echt. Het klinkt vreselijk agressief.'

'Mam, dat is ook weer overdreven. In bijna alle online spelletjes wordt geschoten.'

Sanne smeert chocopasta op haar brood en luistert naar het gesprek van mama en Sjaak. Papa zit er een beetje afwezig bij.





2.



Sanne kauwt op de achterkant van haar pen. Twee uur geleden heeft ze Esther gesproken. Precies wat ze dacht: Esther deed net of ze niet wist dat ze die rare foto van Sanne op Insta had gezet en zou hem direct verwijderen. Sanne heeft net gezien dat de foto er inderdaad af is. Ze vindt dat haar negatieve gevoel nu dan ook moet stoppen. Ze wil het advies van mama opvolgen en positieve dingen in haar dagboek opschrijven. *Rising Star* noemde Lucas haar. Zo voelt het anders helemaal niet. Waar moet ze de positiviteit vandaan halen? Alles voelt nog steeds verpest, net of er schimmel op een lekkere boterham met kaas zit. De bladzijde in haar dagboek staart haar wit en leeg aan. Sanne kan echt niets positiefs verzinnen.

Ze kijkt voor de zoveelste keer op haar mobiel. Geen berichtjes, niets van Lucas.

Kan ze hem op zondagochtend bellen om te vragen of hij die domme foto ook gezien heeft? Sanne bijt op de nagel van haar wijsvinger. ‘Negeer die foto,’ zei mama. ‘Zeker nu hij al niet meer op Instagram staat.’ Negeren betekent dat ze juist niet aan Lucas moet vragen of hij de foto heeft gezien. Ze legt haar hoofd op haar armen en sluit haar ogen. De woorden *Rising Star* blijven in haar hoofd zitten. Sanne pakt haar mobiel en opent haar zoekmachine. ‘Reizende ster,’ voert ze in.

De naam van een school, een theaterstuk, een link naar rijmwoorden en een show voor opkomend talent. Dat laatste schrijf je met een lange ij, dus rijzende ster. Zou Lucas echt bedoelen dat ze talent heeft? Sanne houdt het niet langer uit. Ze wil hem zo graag spreken, gewoon even zijn stem horen, maakt niet uit waarover. Sanne toetst zijn nummer in.

‘Met mijn praatmachine,’ hoort ze. ‘Inspreken heeft geen zin.’

Ze weet dat Lucas meestal niet opneemt als hij thuis is. Zijn ouders

hebben strenge regels. Aan tafel en tijdens gesprekken gaan de mobieltjes uit, heeft Lucas haar verteld. Ze zitten altijd heel lang aan tafel en dan praten ze met elkaar. Dat klinkt gezellig, maar volgens Lucas is er niets aan. Zijn ouders nodigen vaak gasten uit voor de lunch of het diner, zoals ze het daar noemen, net als in een restaurant. Lucas en Esther zitten er dan bij. Hij vindt het zonde van zijn tijd omdat de gesprekken gaan over dingen die hem niet interesseren.

Er verschijnt een berichtje op haar scherm. Een afbeelding van een hartje, van Lucas! Sanne geeft haar mobiel zomaar een kus, zo blij is ze. Ze weet zeker dat Lucas die domme foto op Insta niet heeft gezien en Esther gaat zichzelf natuurlijk niet verlinken. Bovendien staat zijn mobiel uit, dat is dan weer een voordeel van de strenge regels van zijn ouders.

Ze stuurt direct terug:    xxxx

Met twee treden tegelijk neemt Sanne de trap naar beneden.

‘Mam, het is weer goed, hoor,’ zegt ze. ‘Ik ga me niets van die domme foto aantrekken. Het wordt een positieve dag. Kan ik je ergens mee helpen?’

Mama kijkt haar verbaasd aan, meestal blijft Sanne dagenlang piekeren als er iets tegenzit.

‘Ga je vanmiddag mee naar de kerk?’ vraagt ze. ‘Er is een rommelmarkt ten bate van vluchtelingenwerk. Ik vind het gezellig als je met me meegaat.’

‘Gaat papa niet met je mee?’ vraagt Sanne. ‘Ik houd niet zo van die antieke rommeltjes.’

‘Papa is niet helemaal fit na zijn laatste conditietraining. Het gaat best goed met afvallen, maar hij is een beetje uit balans.’

‘Ik vond papa al zo stil vanmorgen,’ zegt Sanne. ‘Ik ga gezellig met je mee, hoor!’

Ze heeft iets bedacht. Binnenkort is mama jarig, misschien vindt ze wel iets leuks voor haar. Ze neemt het geld dat ze verdient heeft met haar folderwijk in elk geval mee.

's Middags zetten Sanne en haar moeder hun fietsen bij het kerkplein neer. De markt is net open, ze horen bij de eerste bezoekers. Sanne loopt langs de kraampjes. Net wat ze dacht: potjes, pannetjes, borden en boeken. Niet te geloven dat er klanten zijn voor deze oude spullen. Sanne wacht even, mama staat nog steeds bij het eerste kraampje te praten. Ik had net zo goed niet kunnen meegaan, denkt ze, en een beetje verveeld checkt ze haar mobiel.



Yes! Lucas heeft haar nog geen seconde geleden een appje gestuurd. Haar wijsvinger vliegt naar het bericht om het te openen. Wat zou er zijn?

Kom je om zes uur bij me langs?

Ze antwoordt meteen met een 

Op dat moment verschijnt het volgende bericht.

Mijn ouders zijn vanavond uit eten, vandaar.

Sanne voelt zich een beetje ongemakkelijk. Mag ze alleen komen omdat zijn ouders niet thuis zijn? Gisteravond waren ze ook op het kampioensfeestje. Ze deden best aardig tegen haar... Lucas zal ze heus wel hebben verteld dat ze goed met elkaar overweg kunnen. Toch twijfelt Sanne ook omdat ze bevriend is met Esther, de zus van Lucas. Op school zit ze naast Esther. Hun vriendschap lijkt net een stoplicht: regelmatig staat het op rood, dan vindt ze Esther vreselijk irritant. Gisteravond heeft ze veel gelachen met Esther, dus nu staat het op groen. Is het raar om met Lucas af te spreken?

Want Esther voelt zich snel gepasseerd. Maar nee, ze hoeft echt geen verantwoording aan Esther af te leggen. En voor hetzelfde geld is Esther niet thuis. Mama zei dat ze moet opkomen voor zichzelf, en zich niet altijd hoeft aan te passen aan Esther... ook al wil Sanne liever geen onenigheid met haar. Ze zal zo even met mama overleggen of het goed is dat ze bij Lucas langsgaat. Nee, ze gaat gewoon zeggen dat ze heeft afgesproken!

Sanne laat haar mobiel in haar jaszak glijden en loopt een eindje verder. Bij het volgende kraampje ziet ze een gitaar hangen. Ze blijft staan en bekijkt het instrument. De gitaar is van lichtbruin glanzend hout. Ze telt zes snaren: drie van doorzichtig plastic en drie van zilverkleurig metaal. Aan de steel zitten witte knopjes om de snaren mee te spannen. De gitaar zit met een koord vast aan het dakje van de kraam.

Die wil ik, flitst er door Sanne heen. Stel je voor dat ze gitaar kan spelen, het lijkt haar fantastisch! Zal ze vragen hoe duur de gitaar is? Nee, ze heeft toch niet genoeg geld en ze wil iets voor mama kopen. Sanne draait zich om.

‘Heb je interesse?’ vraagt de vrouw van de kraam. ‘De gitaar is van mijn zoon geweest. Na een jaar is hij van gitaarles afgegaan. Heel jammer, want we hadden alles al aangeschaft.’ Sanne doet een stap terug en luistert geïnteresseerd. De vrouw laat haar een stem-apparaatje en een muziekboek zien.

‘Er is ook een hoes bij. In één koop kun je het spul voor twintig euro meenemen. Dat is echt goedkoop, hoor. Ik moet er eerlijk bij zeggen dat de gitaar al tien jaar op zolder staat, maar de klank is nog goed.’

‘Twintig euro is voor mij best veel geld,’ zegt Sanne zachtjes. Duizend-en-een gedachtes schieten door haar hoofd. Ze heeft maar vijftien euro. De gitaar is wel heel mooi! Sommige songwriters begeleiden zichzelf op de gitaar. Zou ze dat kunnen leren? Alleen al een gitaar vasthouden, lijkt haar geweldig.

‘Dat snap ik, maar het geld gaat naar vluchtelingenwerk,’ vertelt de vrouw. ‘Er komen drie gezinnen met een verblijfsstatus in het dorp wonen. Ze komen uit Syrië, in dat land is al heel lang oorlog, echt vreselijk. Ze kunnen wel wat ondersteuning gebruiken. Binnenkort organiseren we ook nog een benefietconcert. Met de opbrengst daarvan helpen we die gezinnen met extra taallessen.’ ‘Wat een goed idee,’ zegt Sanne. ‘Ik schrijf zelf liedjes, als jullie nog iemand zoeken die wil optreden...’

‘Wat leuk! Schrijf je straks even je naam op?’

‘Is goed,’ zegt Sanne. Ze raakt de gitaar even aan. ‘Die kan ik niet kopen, ik heb niet meer dan vijftien euro,’ zegt Sanne. ‘Sorry.’

De vrouw kijkt van Sanne naar de gitaar en weer terug. Dan glimlacht ze. ‘Weet je wat?’ vraagt ze. ‘We maken een deal. Ik reken tijdens het benefietconcert op een mooi zangnummer met gitaarbegeleiding.’ Ze maakt het koord los en pakt de gitaar. Sanne voelt een golf van schrik door zich heen gaan. Moet ze nu zeggen dat ze nog nooit op een gitaar gespeeld heeft? Nee, voor het concert gaat ze gewoon heel hard oefenen. En wat zal mama van haar aankoop zeggen? Het is haar zelf verdiende geld, dus ze mag het zelf beslissen... Sanne ziet uit haar ooghoeken dat mama nog steeds staat te praten. Ze besluit geen enkel risico te lopen.

‘Ik doe het,’ zegt ze snel en ze pakt het geld uit haar portemonnee. De vrouw doet de gitaar in de hoes. Ze schuift het boek erbij. Het stemapparaatje geeft ze los mee.

‘Schrijf je nog even je naam op met je telefoonnummer? Dan bel ik je voor het concert.’ De vrouw geeft haar een pen en papier.

‘Bedankt,’ zeg Sanne.

‘Succes, ik reken op je.’

Sanne slaat haar arm om de gitaar heen. Ze heeft nog nooit zoiets groots gekocht. Een eigen gitaar, het lijkt wel een droom!

